

Tâm niệm đầu đời của tôi, khi trí óc vừa đủ khôn để mà nhận xét đó là: sẽ hiến cả đời cho gia đình. Tâm niệm ấy, tôi nghĩ, cũng bình thường như của bao người con gái Việt Nam khác. Nghĩa là, tôi không bao giờ tự đặt cho mình một giấc mơ trở thành một Ayn Rand để lãnh giải Nobel văn chương. Không là một Margaret Thatcher để tên tuổi lưu danh. Không là một nữ khoa học gia của thế kỷ như Jane Goolan. Và mới sáng nay, trên trang nhất của các báo Mỹ, người ta in đậm tên Ayat Ahkras, Dareen Aised, những nữ sinh viên học sinh Palestine tuổi đôi mươi, gắn trên thân mình hàng chục ký lô chất nổ, để được chết tan tành tức tưởi cho lý tưởng của họ. Giấc mơ của đời tôi, không phải là những giấc mơ vĩ đại đó. Giấc mơ của tôi cũng không để nổi danh trở trêu như Hillary Rodham, năm 1974 tốt nghiệp Luật tại Yale, lập tức góp phần tích cực vào việc soạn thảo tài liệu để truất phế Tổng Thống Nixon. Đúng 20 năm sau, tại tòa bạch ốc, lại tích cực chống đỡ để cho chồng là Tổng Thống Clinton khỏi bị truất phế vì vụ Monica Lewinsky. Tâm niệm hay giấc mơ của đời tôi, bình thường và thật đơn giản: sẽ kết hôn với người mình yêu và chúng tôi sẽ suốt đời bên nhau. Sẽ có vài đứa con trai dễ thương, vài cô con gái xinh xinh. Cầu xin cho các con tôi được đầy đủ sức khỏe, có trí thông minh và lòng hiếu thảo. Mái ấm gia đình ấy chỉ cần ấm cúng mà không giàu sang, yêu thương trong êm đềm và bình lặng. Rồi nh ữ n g đứa con của chúng tôi sẽ lớn lên, học hành thành đạt để giúp đời, giúp người và vun sỏi cho chính đời của các cháu. Mái gia đình ấy, sẽ mang theo thời gian niềm hạnh phúc tuyệt vời cho đến tận cùng.

Tôi đã đạt được.

Và đã đạt được sự mơ ước ngay khi vào đời. Anh đã đến và cùng tôi vỗ cánh bay vào vòm trời hạnh phúc. Mái ấm gia đình nằm trong vòng tay và tôi vui niềm hạnh phúc

nhỏ nhoi đó. Niềm hạnh phúc được tăng trưởng với đứa con trai đầu lòng. Thằng bé thật ngộ
nghĩnh đúng như tôi mong đợi. Nó được nâng niu ngay từ lúc chào đời. Cháu lớn
lên giữa tình yêu thương mặn nồng của bố mẹ. Giữa lúc ấy, trên đất nước
tôi, cuộc chiến thê thảm mang lại sự bất hạnh cho hàng triệu
người mọi lứa tuổi. Đôi lúc nhìn con, tôi nghĩ đến trăm
ngàn trẻ thơ Việt Nam khác không có cha mẹ.
Cuộc chiến trên quê hương tôi, đã
cướp đi niềm hy vọng lớn
nhất của tuổi thơ
các em.
Xót xa nhìn
các bi cảnh ấy, nhiều
lúc tôi nghĩ, có lẽ tốt hơn cho các
em bạc phúc này nếu chúng không có mặt
trên đời ? Hay nếu phải có mặt, thì ít ra cũng có được
sự hạnh phúc riêng mình như em bé Oskar Mazcrath trong tác
phẩm “Cái Trống Éch” (The Tin Drum) của Gruenler Grass, mới ba tuổi
em đã lang thang khắp nẻo du mục. Nhưng nó hạnh phúc với tiếng “cắc tùng tùng”
suốt ngày này sang tháng khác. Em bé không cha mẹ của cuộc thế chiến thứ hai này, hạnh
phúc đến độ chỉ muốn mãi mãi ba tuổi.

Và rồi, cuộc chiến khốc liệt trên quê hương tôi cuối cùng cũng phải
kết thúc. Dù kết thúc để bước vào một khúc quanh ngặt nghèo
khác. Chúng tôi phải ôm đứa con đầu lòng già từ quê
hương ra đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ.
Chúng tôi đến vùng đất mới ấy
vào tháng mà cố thi sĩ
Thanh Nam
đã viết
hai câu thơ
đọc thật buốt lòng:
“ Một năm người có mười hai
tháng
Ta suốt năm dài một tháng tư!”

Đối với nhiều người thì Kent là một cái tên xa lạ. Nếu nhìn
trên bản đồ của tiểu bang Washington thì Kent chỉ là một vùng ngoại ô
nằm nép mình giữa ngàn tùng xanh được bao bọc bởi những dãy đồi cỏ non xanh
mướt quanh năm. Kent không xa Seattle bao nhiêu, nhưng nó êm đềm và thật thanh nhã.

Gia đình chúng tôi đã chọn Kent làm nơi cư ngụ. Chúng tôi sống quây quần với nhau, với mẹ của tôi từ ngày đầu cho đến ngày Mẹ khuất bóng. Nếu vẫn theo quan niệm từ khi xưa, trong nếp sống bình thường của tôi, quả thật Kent đã mang lại cho tôi sự thỏa đáng trong nếp sống. Sự thỏa đáng đến từ công ăn việc làm tốt của chúng tôi tạo nên một nếp sống bình yên. Nhưng quan trọng hơn hết là mang đến sự lớn mạnh cho đàn con bốn đứa. Các cháu lớn lên trong sự thành đạt về học hành là điều đáng mừng.

N h ư n g
may mắn các
cháu đã lớn lên trong
nếp sống tinh thần vững vàng,
điều mà các bậc cha mẹ hằng ưu tư .

Cuộc sống ở “xóm” nhỏ vùng Kent, đang mang đến cho tôi niềm vui gia đình, sự êm đềm của cuộc sống. Và bởi sự mơ ước cho một đời bình lặng là mơ ước đầu đời của tôi, nên tôi chỉ muốn gắn bó với cái xóm bé nhỏ này.

Nhưng anh thì muốn thay đổi. Một lần anh nói với tôi về Tolstoy, người viết triết đưa ra quan niệm: “Sự quan trọng không phải ở điểm mình đang đứng, mà là hướng đi của ngày mai” ...

Thế là anh làm một cuộc chuyển hướng về Houston một thành phố nhiều nắng ấm và đông người hơn. Bất cứ thay đổi nào cũng làm tôi rất ngại ngùng. Phải từ già Kent, vùng đất với đầy ắp kỷ niệm của hơn 20 năm sống bình lặng lòng tôi nao nao không tả.

Nhưng làm sao tôi
có thể để
anh ra
đi một mình.

Tôi biết anh cần đến tôi
trong mọi công việc của anh. Và
quan trọng hơn, chúng tôi không thể sống
thiếu nhau. Đúng như tôi đã tâm niệm khi biết nhìn vào
cuộc đời:

“Thiếp trong song cửa
Chàng ngoài chân mây”

Cuộc sống trong thời ly loạn thời nào cũng làm bi lụy đến người phụ nữ nhiều hơn. Đất nước

Việt Nam mấy chục năm chinh chiến, hàng triệu người vợ, người mẹ Việt Nam đã hằn sâu vết thương chia lìa. Những vành khăn trắng phủ che một đời xuân trẻ, đã quá đủ để mọi người thấm thía thế nào là nỗi buồn đơn côi.

Tôi là người vợ người mẹ không phải trực tiếp gánh nhận nỗi đau lửa đạn ấy. Nhưng cuộc chiến tàn hại trên đất nước tôi khởi đầu khi tôi mới chớm vào tuổi thơ dại, và mới chỉ chấm dứt khi con trai đầu lòng của tôi chào đời.

Cuộc chiến gần

như vô

tận ấy, giờ

đây vẫn ám ảnh tôi.

Cho nên, xa lìa là một hải hùng
tôi phải xua đuổi.

Tôi rời Kent êm đềm để theo chồng, lòng lưu luyến chốn cũ chưa phai. Nhưng sự gắn bó với anh và niềm thông cảm chí lớn của anh, rồi ra, sẽ cho tôi sự bình yên ngay trong ngai ngừng với cuộc sống mới.

Và bây giờ tôi mới biết, tại sao anh say mê đọc đi đọc lại câu chuyện của thế kỷ trước, với viên thuyền trưởng Ahat, trong Moby Dick của Herman Melvin. Ahat chuyên đi săn cá voi trắng. Khi tàu của ông đã đầy cá là lúc ông trở về hưởng phú quý. Nhưng Ahat đã không chịu hưởng giàu sang, mà lại tiếp tục ra khơi để đối đầu với bao thử thách của đại dương sắp tới.

Có lẽ anh cũng mang một lý tưởng nào đó. Anh thực hiện lý tưởng của anh với tôi bên cạnh. Tôi muốn hết lòng giúp anh đi đến thành công. Nhưng tôi cũng muốn anh cho tôi một ước nguyện: một ngày nào đó cho tôi trở về “xóm Kent” êm đềm xưa. Nơi mà các con tôi đã chào đời, đã có những ngày thơ dại thật đẹp. Và hơn cả, cho tôi cơ hội được tìm lại những hình ảnh thân yêu của mẹ tôi vào những ngày cuối đời tại đó.

Houston, Texas

V.M.H

Mùa Trưng Vương, tháng 4-2002